

fra Almuevællsets Side; det er der ikke under nogen Omstændighed, selv ikke om tages Hensyn til Fæstningen. Vi kunne tænke os denne flyttet ud i Rummet; men jeg haaber dog nu, at det nogenlunde maa være lykkes mig at begrunde, at man flytter ikke Servituten med. Flytter man den Ting, i hvis Tjeneste Servituten har staaet, saa døer Servituten. Det er min Anskuelse, efter hvad vi hertilands antage for Ret. Men nu har min ærede Ven (Lehmann) henviist mig til Hamborg og Paris og sagt, at der exproprierer man ganske, som her er foreslaaet. Jeg tvivler derpaa. Hvad Hamborg angaaer, bemærkede han, at den største Deel af Staden var brændt, dengang man begyndte at expropriere. Ja, saa var der jo rigtignok temmelig naturlig Grund til at forsøge Expropriation af de nøgne Grunde og gav man de paagjældende Ciere fuld Erstatning, seer jeg ikke, at de kunde have Synderligt at erindre derimod. Men nu tilspier min ærede Ven (Lehmann), at der dog var en Mølle paa Jungfernstieg, hvis Eier ikke vilde tillade, at den blev exproprieret, naaget man byd ham mangfoldige Tusinder, og saa blev den Mølle staaende og blev ikke exproprieret! Man kan have indladt sig paa Forhandlinger og Forlig med Manden, men man har sikkerlig ikke exproprieret; thi saa skulde Senatet da nok med Loven ihaand have faaet den Mølle afveien. Hvad dernæst Paris angaaer, saa er det jo slet ikke behageligt at indlade sig paa at bedømme vor Grundlov efter fremmede Retsforhold, man ikke kjender saa ganske nøie. Det er muligt, at man for Diebliffet i Paris exproprierer noget vildt, men jeg troer dog ikke, at man vilde ønske, at vi skulde følge Exemplet, at vi komme til at expropriere her i Danmark af rene Skjønheds-hensyn, eller fordi Expropriatoren behagede at betragte det som et Skjønheds-hensyn, at gjøre en Gade lige, der hidtil fra Forsædrenes Tid havde ligget kroget. Jeg kjender ikke nøie den franske Expropriation, men jeg er tilbøielig til at sige med Digteren: lad Paris og Kjøbenhavn blomstre begge to, der er dog visse Henseender, hvori vi have det bedre, og jeg vil tilføie, at hvis vi skulde føre nyt Bevís for, hvorfor vi Danske helst vilde blive boende i Kjøbenhavn, saa er det ikke blot, fordi vi have

Fortongsret, men fordi vi have en bedre ordnet Retsforfatning. Skulde vi derhos endelig tage Exempler fra Frankrig, synes det mig derhos ikke, at man skulde tage dem fra det nuværende Keiserdømme, men maaskee hellere fra det constitutionelle Monarchi — fra Tiden før 1848, og i saa Henseende frembyder Paris virkelig et interessant Exempel at see hen til, maaskee at følge. Det er Paris's Befæstning 1841. Forholdet var den Gang det, at Paris allerede da var en Fæstning, og at der ved en Lov af 17de Juni 1819 var lagt militaire Servituter paa Terrainet udenom 3 forskellige Zoner med dertil svarende Indskrænkninger i Benyttelsesret — men man ønskede, at Paris skulde have en Befæstning ganske af den Bestaaffenhed, som efter Planen af 1857 foresvæver vor Krigsbestyrelse, med sammenhængende Forsvarsværker og enkelte Forter langt udenfor Paris. Det vilde koste grumme meget, og det er vist de fleste af de her Tilstedeværende bekendt, hvilke levende Forhandlinger der fremfaldtes ved Forslaget. Men den 3die April 1841 blev det dog Lov, at 140 Mill. Francs skulde anvendes til dette Dæmmed, og Loven sagde nu: som Følge af de nye Fæstningsværker lægges der „militair Servitut“ paa det Terrain, der kommer til at ligge udenfor de nye Fæstningsværker. Men de tre militaire Belter, der alt eksisterede, der laae indenfor, sagde Loven ikke et eneste Ord om, og hvorfor ikke, fordi de eo ipso vare døde og borte med den nye Fæstning — og det uden at nogen Dødelig havde tænkt paa at expropriere dem, for at faae Hjælp til de 140 Mill., som mange Franskmænd meente var langt Mere, end Skatkammeret havde Raad til at anvende. Hvor naturligt havde det dog ikke været at tænke paa at expropriere, hvad der laa indenfor Paris's gamle Demarcationslinie; men man tænkte ikke derpaa, fordi den franske Lovbog, Art. 703, om alle legale Servituter, og deriblandt de servitudes militaires, der vare under Omhandling ved Loven af 1841, siger, at „legale Servituter ophøre, naar Tingen befinder sig i en saadan Tilstand, at den ikke længere kan bruge dem“. Og hvorfor dette? Fordi det følger af Servitutens eget Væsen og blot tilmed er udtalt i den franske Lovgivning, der for næsten